

[Hartvig Frisch.]

eller Monopolafgifter og var fri for enhver Foranstaltning, der dog, som jeg sagde, tjente som Forsvarsforanstaltninger i den økonomiske Krig, som føres — ud fra denne Tankegang bliver der ganske vist logisk Sammenhæng i alt, hvad det ærede Medlem siger, men det er netop i samme Øjeblik, det ærede Medlem støder paa Vanskeligheden, Forholdet til Virkeligheden, og saa er det, at man føler den Smerte, det altid er at se et i øvrigt interesseret og idealistisk tænkende Menneske støde paa den haarde Virkelighed.

Men en Ting skulde det ærede Medlem i denne Sammenhæng have afholdt sig fra — det er allerede omtalt fra denne Talerstol af den højtærede Finansminister —, dette med Karakteristikken „forloren Arbejdervenlighed“. Det lignede heller ikke rigtig det ærede Medlem. Det ærede Medlem plejer i sin Diskussion at betragte os som fuldkomne Taaber, fordi vi fører den Politik, vi fører. Det er vi vant til, men jeg har ikke hidtil hos det ærede Medlem været ude for det, som her kom frem. Jeg synes, det var et Glimt. Det ærede Medlem maa jo være klar over, at i den Politik, vi fører, har vi Gang paa Gang med en Række Foranstaltninger direkte gavnet Arbejderklassen eller i hvert Fald taget Sigte paa dette Maal. Jeg synes derfor, at det ærede Medlem med alle sine Vendinger, hentet fra Retsstaten, skulde bevare det, han hidtil i saa høj Grad, synes jeg, har overholdt, at man diskuterer Sagen, saaledes at man ikke tillægger sin Modstander noget i selve Motiverne som det, der her kaldtes „forloren Arbejdervenlighed“.

Saa vil jeg gerne stille et lille Spørgsmaal til det ærede Medlem. Nu har jeg saa ofte hørt om denne Prisforfalskning; det er jo en Tankegang, der vender tilbage ustandseligt, naar det ærede Medlem taler om det Samfund, vi lever i. Nu ved enhver, at det ærede Medlems Opfattelse er den, at den eneste offentlige Byrde her i Samfundet skal være Jordskylden. Jeg stiller det Spørgsmaal til det ærede Medlem: Hvordan vil denne Jordskyld virke paa Jordprisen? Nu ved jeg nok, at det ærede Medlem i første Omgang vil sige: Ja, det er Samfundet, som ejer Jorden, saa der ved er der ingen private, der ejer Jorden, den private ejer kun sit eget Arbejde med Jorden. Men naar det skal være en ren Jordskyld, kan det vel næppe være anderledes, hvis vi tænker os Retsstatens Tanke gennemført, end at en saadan Jordskyld,

naar den først er lagt, vil pr. Aar uvægerlig komme til at rette sig efter de offentlige Udgifter, som er nødvendige hvert Aar; den vil komme til at svinge med de Krav, som disse offentlige Udgifter vil stille. Hvordan vil det ærede Medlem saa kunde undgaa at forfalske Jordprisen? — for Svingningerne i Prisens Højde maa jo afhænge ganske nøje af, hvad der opkræves. Naar det ærede Medlem kalder alle de Afgifter, som vi er nødt til at paalægge Befolkningen til Afholdelse af de offentlige Udgifter, Forfalskning, vil jeg gerne høre det ærede Medlems Mening om, hvad han vil kalde sin egen Afgift og dens Virkning paa den bestemte Ting, som han belægger med Afgift, nemlig Jord.

Over for det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen vil jeg gerne gøre den Bemærkning, at det virkede en lille Smule overraskende, da han fandt Forskellen mellem Debatten i det engelske Underhus og her i det, at man jo i England diskuterer Udenrigspolitik. Med den mindste Smule Sans for et vist Forhold skulde man dog synes, at enhver maatte erkende, at der er en rimelig Grund for, at man i Underhuset, der repræsenterer det store britiske Imperium, har betydelig mere Grund til at diskutere Udenrigspolitik, end vi har her i Landet. Man siger ofte, at vi i et lille Land i vore politiske Forhandlinger bliver som en Slags Sogneraad, fordi vi ikke beskæftiger os med de store Problemer. Jeg har den stik modsatte Opfattelse. Det klæder en parlamentarisk Forsamling bedst at tale om og beskæftige sig med de Omraader, som den virkelig kan øve nogen Indflydelse paa, for der er ingen Interesse i Ord, fremsat i en parlamentarisk Forsamling, naar de ikke peger mod det ene Maal at øve Indflydelse paa de Ting, man taler om. Det er efter min Mening en fuldkommen barok Tanke, det vilde blive politisk Kandestøberi, om vi her stod og beskæftigede os med den almindelige store Udenrigspolitik. Derfor synes jeg, at denne Bemærkning, givende nedsættende Udtryk for noget særligt ved dansk parlamentarisk Liv, var helt ved Siden af, for hver Gang der opstaar et Spørgsmaal, hvor vi er engageret, debatteres dette i det danske Parlament.

Men det ærede Medlem skulde, hvis han nu endelig havde den Opfattelse, at engelsk parlamentarisk Skik i saa høj Grad er værd at følge, hvad jeg i mange Henseender ikke vil være uenig med det ærede Medlem i — de Gange, jeg har overværet det engelske Underhuss Forhandlinger, har jeg altid følt den dybeste Respekt for den Maade, hvorpaa det formaar at lede og føre parla-